

„Bizony mondom nektek, hogy egy prófétát sem látnak szívesen a saját hazájában.”

Názáretben – ahol Jézus nevelkedett – Jézus szokásához híven felment a templomba szombaton és olvasásra jelentkezett a zsinagógában. Izaiás könyvéből az alábbiakat olvasta fel: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.”

A felolvasott írás tetszett a hallgatóságnak, de amikor Jézus olyan példát hozott, ami leleplezte keményszívűségüket, akkor támadásba kezdtek. A tanítására nem voltak nyitottak. Az előítélet bezárta lelkük kapuit (ez a József nevű ácsmester fia?). Megsértődtek azon, hogy Jézus eléjük, sőt, ő föléjük helyezni a pogány szír Námánt, vagy a Szidon-beli, szareptai özvegyasszonyt. Haragjuk emiatt erőszakossá tette őket.

Sokszor eszembe jut, hogy napjainkban is vannak olyan próféták, akik ki akarnak bennünket mozdítani a komfortzónánkból, de nem akarjuk meghallani, mert akkor át kellene rendezni az életünket.

A személyes találkozást kell átélnünk Jézussal, és ez nem az okoskodásunktól függ, hanem attól, hogy el tudjuk-e magunkat engedni, beengedjük-e életünkbe az új utakat a Lélek által. Szembe merünk-e szállni a megrögzött szokásainkkal, le tudjuk-e vetni az előítéleteinket.

Jézusban nem volt semmi hiányosság, bennünk viszont van. Ez azt is jelenti, hogy életünknek példavértékűnek kell lennie, hogy szavainknak hitele legyen. Ez a legnehezebb. Dombi Feri bácsi szokta volt az esketéseken elmondani az ifjú párnak, hogy mivel közel vagytok egymáshoz, a legnehezebb lesz egymást szeretnetek, mert a másik gyengeségeit naponta látjátok.

Nekünk az a feladatunk, hogy a jót ne űzzük el az életünkből, a Jézustól tanult szeretet által legyünk nyitottak és befogadók.

Lepsényi Mari, Budapest